

Петар Пајић

БЕОГРАДСКА
ЈАБУКА

БЕОГРАД, 2003.

3.

Кожа јој се затеже од темена до пета,
низ дуги врат, преко побуњених груди,
пукла на врховима у два смеђа цвета,
преко малог слапа у чијем подножју руди,

са глатког трбуха склизне низ облине ногу,
преко округлих колена, витко до стопала,
да је опишем тако лепо не могу,
поливена осунчаном кожом преда мном је стала.

Удобније таласе нема ниједно море,
на дванаести спрат попеле су се ноге,
возили смо се лифтовима од доле па до горе,
отимао сам дивље из њеног тела дроге.

Њен пупак постао је земљина оса. Тако наг
улазио сам у вулкан све до сванућа.
На крају родио сам се нов, припитомљен и благ,
а она, кад ме је родила, лежала је влажна и врућа.

Кроз прозор су се видели солитери. Трећа смена
већ је галамила дуж јутарње улице.
Као пупољак, још једном усна њена,
затварање врата, њени кораци низ степенице.

4.

После љубави наше се собе хладе.
Досадно је. Све у сивило тоне.
Грамофони се не врте. Радио апарати не раде.
Тушеви су без купачица. Телефони не звоне.

Нема нигде толико усамљених младића
као у великим градовима где живе лепе жене.
Оне су од сна, од магле и од пића.
Још их и не сретнемо, а већ су успомене.